

Tussen overleven en zijn

EEN PERSOONLIJK VERHAAL NAAR VERLICHTING

Nina S. Wesselink

Utrecht, Leidsche Rijn

INHOUD

Achtergrond

7

De Minor

31

Mijn Schouder

63

Mijn Waarheid

87

Achtergrond

Voorwoord

In het najaar van mijn derde studiejaar begon het ineens te dagen: het einde van mijn opleiding kwam steeds dichterbij, en dat bracht keuzes met zich mee. Grote keuzes. Niet alleen over mijn minor – waar ik die wilde volgen en wat ik met dat halve jaar wilde doen – maar ook over wat daarna zou komen.

Een minor is een soort vrije ruimte binnen je studie, een halfjaar waarin je zelf mag bepalen waarmee je je bezighoudt. Het hoeft niet eens iets met je opleiding te maken te hebben, en je mag het zelfs aan een andere hogeschool doen. Dat klinkt natuurlijk fantastisch, zo veel vrijheid en mogelijkheden. Ik vind het zelf nogal benauwend, al die keuzes.

Toen ik uit ging zoeken wat ik met dat halfjaar wilde doen, merkte ik dat het voor mij niet alleen over die zes maanden ging. Er speelde een ander, veel groter nummer op de achtergrond. Een soort soundtrack die telkens hetzelfde refrein zong: *"Wat ga je hierna doen met de rest van je leven?"* Het was alsof mijn gedachten op een eindeloze dansvloer waren beland, dansend op die vraag die maar bleef terugkomen.

In het begin ging ik ervan uit dat ik iets zou kiezen wat logisch aan zou sluiten bij mijn opleiding, Bedrijfskunde & Agrifood Business. Dit is een brede opleiding waarin alle aspecten van het bedrijfsleven naar voren komen, de opleiding is gericht op een van mijn favoriete onderwerpen, eten. Een veilige keuze. Maar hoe langer ik erover nadacht, hoe meer twijfels ik kreeg. Ik wilde me ergens mee bezig houden, waar ik echt wat aan zou hebben. Wat dat precies was, wist ik nog niet. Maar ik voelde dat ik niet kon blijven ronddraaien op dat veilige dansje; ik moest een andere maat volgen.

Uiteindelijk koos ik voor de minor *De Staat van de Wereld* aan de Hogeschool Utrecht. De omschrijving voelde als een verademing: een halfjaar met volledige vrijheid. Je mocht een onderwerp kiezen dat helemaal bij jou paste, iets onderzoeken dat voortkwam uit je eigen fascinatie en persoonlijke blik op de wereld. Tijdens de aanmelding kregen we een vragenlijst als voorbereiding op de introductiedag. Tussen de vragen stond een gedicht. En precies dat

gedicht wist mijn gevoel te vangen. Het was alsof het woorden gaf aan wat ik niet kon uitleggen.

Het gedicht van Paul van Vliet herinnerde me eraan waarom ik dit halve jaar niet zomaar wilde invullen. Ik wilde niet alleen meedoen aan de dans, ik wilde mijn eigen muziek maken.

Ik hoop op mensen die bergen verzetten,
die door blijven gaan met hun rug in de wind.
Ik hoop op mensen die risico's nemen,
Die vol blijven gaan met het geloof van een kind.
Ik hoop op mensen die dingen beginnen,
Waarvan niemand weet wat de afloop zou zijn.
Ik hoop op mensen die met vallen en opstaan,
niet willen weten van water bij de wijn.
Ik hoop op mensen die blijven vertrouwen,
die van tevoren niet vragen voor hoeveel en waarom.
Ik hoop op mensen die door blijven douwen,
Van doe maar wel en kijk maar niet om.
Ik hoop op het beste van vandaag en morgen,
in het licht en in het donker.
Ik hoop op het mooiste waar ik van hou.
Ik zoek naar het maximum, wat er nog in zit.
In vandaag.
In morgen.
In mij.
En in jou.

Tijdens de eerste twee weken van de minor lag de focus volledig op het vinden van dat ene onderwerp waar je zes maanden mee aan de slag zou gaan. Ik had geen idee, ik vond zóveel leuk. Mijn gedachten buitelden over elkaar heen, van een onderzoek naar de Nederlandse politiek tot het consumerende gedrag van mensen. Er waren zoveel mogelijkheden die me interessant leken.

Ondertussen was ik ook bezig met nog iets heel anders, mijn afstudeerstage. Mijn mindset is altijd geweest dat ik alles zo vroeg mogelijk geregeld wil hebben. Dit is een eigenschap die ik mezelf heb aangeleerd in mijn jeugd. Deadlines halen was voor mij nooit een probleem, want meestal had ik het twee weken van tevoren al

af. Voor een tentamen begon ik drie weken van tevoren al met leren. Misschien was het angst om te falen. Misschien een drang naar controle. Hoe dan ook, mijn zoektocht naar een afstudeerstage had ik al in de zomervakantie opgestart.

Ik had het eigenlijk allemaal al voor elkaar. Ik had contact gezocht met een commercieel bedrijf waar een vacature openstond: *Afstudeerstage: Brand Manager*. Dat klonk als een serieuze, indrukwekkende stageplek. Ik herkende mezelf in het profiel en voelde een klik met het bedrijf en haar producten. Begin september mocht ik op gesprek komen. Ik was nerveus, want de vraag of ik wel geschikt was bleef maar door mijn hoofd spoken. Er volgde nog een tweede gesprek, en de volgende ochtend kreeg ik het verlossende telefoontje: ik was aangenomen! En niet alleen dat: er lag ook een kans op een traineeship in het verschiet. Een betaalde baan, interne opleidingen, een vliegende start. Tijdens dat telefoongesprek ging er maar één gedachte door mijn hoofd: *Save! YES!*

Binnen een paar dagen had ik het contract in mijn mailbox. Alles wat ik wilde leek nu binnen handbereik. Een fantastisch bedrijf, een mooie functie om mee te beginnen, en het vooruitzicht op een baan na mijn studie. Wat wil je nog meer? Ik hoefde alleen nog maar te tekenen.

Een week ging voorbij. Twee weken. Ik had nog steeds niet getekend. Ik begreep niet waarom, maar ik wilde het gewoon niet. Ik kon het niet. Mijn hoofd liep over van het gepieker. Waarom kon ik het niet gewoon doen? Dit is toch wat je wilde? Dit is toch hoe het hoort? Mijn hoofd en mijn hart waren het niet met elkaar eens. Maar diep van binnen kende ik het antwoord al. Ik wilde dit niet, omdat ik niet wilde dat mijn toekomst er zo uit zou zien.

Wat ik voor me zag? Een grijze wereld. Een wereld waarin ik elke dag naar kantoor zou gaan, achter een scherm – of meerdere schermen – zou zitten, en koffiegesprekken zou voeren over dingen die me niet interesseerden: hoe de voetbalwedstrijd was van de kinderen, familieweekenden, zwangerschappen. Dag in, dag uit. Lunchen met grillworst, en als er eens variatie was, leverworst. Uit angst om dicht te groeien, toch maar een salade. Want veel beweging zit er niet in die bureaustoel. Een leven waarin het

weekend een tijdelijke bevrijding zou zijn van die paar vierkante meter waar ik de rest van de week zat. En waarvoor? Om mee te werken aan het behalen van meer winst? En het jaar daarop nog meer winst. Ik dacht bij mezelf, wat draagt dat bij? Aan de wereld? Aan mij?

Dat wil ik later niet worden, dacht ik bij mezelf. Het pas niet bij me, ik wil een verschil maken. Voor mezelf, en als het even kan, ook voor anderen. Want uiteindelijk moeten we het samen doen, toch? Het klinkt misschien cliché, maar dat maakte het niet minder waar.

En zo was het onderwerp voor mijn onderzoek geboren. Ik wilde weten wat waardevol en betekenisvol leven en werken betekende. Mijn onderzoeksvraag werd: *Hoe geven volwassenen betekenis aan hun leven?*

Die vraag werd mijn uitgangspunt. Een persoonlijk onderzoek, waarin ik niet alleen de wereld wilde begrijpen, maar ook mezelf. Welke kant wil ik op? Wat betekent het voor mij om echt te leven? Het kwam niet uit onverwachtse hoek dat ik hiermee bezig wilde zijn. Deze persoonlijke vragen, en het gehele onderzoek, zijn onlosmakelijk verbonden met een dieperliggend en pijnlijk persoonlijk vraagstuk: de oorzaak en mogelijke oplossing van de aanhoudende pijn in mijn rechterschouder. Een antwoord dat wellicht te vinden is in mijn jeugd.

Dit alles komt dus samen in één persoonlijke kernvraag die twee kanten op gaat. Aan de ene kant worstel ik met de pijn in mijn rechterschouder, maar die fysieke klacht raakt aan iets veel diepers. Het dwingt me om na te denken over hoe het écht met mij gaat. Welke richting moet ik inslaan om niet alleen van deze pijn, maar ook van de zwaardere lasten af te komen?

Tijdens het onderzoek van mijn minor vind ik antwoorden voor mijn schouder en tijdens de zoektocht naar de kern en het verhelpen van mijn schouderklachten vind ik antwoorden voor het onderzoek van mijn minor.

Het verband zie ik in het gevoel dat ik momenteel niet in overeenstemming leef met mijn eigen ontwikkelde overlevingsstrategieën. Ik geloof dat die fysieke pijn niet zomaar